

บทนำ

บุหลันยามเลื่อนลับ
คะเนใจผูกพัน
อึ้งคิดขึ้นปรารภ
ข้านี้มีไหน

หลายชั่วมักฝันคืนวัน
จำร้างกันจากแดนไกล
แลบรรจบห้วงอาลัย
จะล้าใจให้จากลา

เสียงของสตรีผู้หนึ่งนั้นหวานจับใจ น้ำเสียงนางนั้นแฝงด้วยความ
ยินดีร่าเริง... เป็นเช่นนั้นหรือ? นางกำลังร่ายรำกระบี่อย่างรื่นเริงเช่นนั้นได้
อย่างไรกัน เหล่าเทพผู้สังเกตการณ์ทั้งชนลูกชั้นทั้งสับสน นางกำลังกอบกู้
ภพทั้งสามหรือตั้งใจทำลายทั้งสามแน่

ยามค่าคืนบุหลัน¹ กลมโต หิมะขาวโพลนสุดลูกตา บุปผาสีเพลิงร่วง
หล่นจากฟากฟ้า ให้ผู้คนรอบข้างเงยขึ้นมองอย่างฉงน เหล่ามนุษย์กระเจื้อย
ร่อยที่ตื่นตระหนกกำลังตะเกียกตะกายหนีจากเสียงคำรามสนั่น จันทราก

¹ ดวงจันทร์

ย่อมแดงฉานแจ่มใสอารมณ์ของนาง เประจะไปด้วยคราบโลหิตมารตั้งแต่
ดวงหน้างามจืดปลายเท้า

สตรีผู้นั้นลอยคว้างกลางอากาศ พร้อมด้วยกระบี่ปราบมารส่องสว่าง
“ข้ายังเล่นสนุกไม่พอ เจ้าอย่าเพิ่งมอดดับเสียเล่า” สตรีผู้นั้นหัวเราะ
อย่างไร้เดียงสา

“พอได้แล้วเสียนจันทาเหริน ม่านพลังแห่งเทพจะสลายลงแล้ว!” เทียน-
จวินผู้ปกครองสรวงสวรรค์ตะเบ็งเสียงดังส่งถึงนาง ม่านอาคมใหญ่รอบ
บริเวณคล้ายผืนน้ำใสกระเพื่อมเป็นระลอก เทพสตรีทำหน้ายบยู่ลง นางริด
เค้นพลังเทพบนฝ่ามือหลอมรวมในกระบี่หिनส่องสว่าง พาดฟันเพียงหนึ่ง
ดุกจรลงเลี้ยวราศีถึงสามเส้นแสง ปะทะเข้าร่างมโหฬารนั้นให้ตกลงสู่พื้นดิน

ร่างของเทพมารแกร่งกล้าที่มีเขาผู้กร่อนประดับบนศีรษะ มารตนนั้น
ส่งเสียงครวญก้องพิภพ รอบข้างหลงเหลือเพียงเศษซากของกองทัพมารที่
เริ่มสูญสลาย สงครามอันกินเวลามายาวนานได้ถูกปิดฉากมลายสิ้นด้วย
กระบี่โบราณผนึกมาร นางทิมแห่งลงบนร่างเกล็ดสีดำทะมึนผนึกจิตอาฆาต
ไว้ภายใต้ผืนโลก และสตรีนางนั้นถูกสลักไว้ในความทรงจำของดินแดน
ทั้งสามนามว่า ‘ฮวาจูเยว’ บุปผางามปราบมารห่าทิศที่หาผู้ใดทัดเทียมมิได้

**“เล่อหลันเจ้าเลิกเล่าเรื่องประหลาดๆ นั้นให้เลี้ยวเพยฟังได้หรือไม่
เจ้าป้าร้องเสียทั่ว ข้าได้ยินทุกวันร่วมสามพันปี ยามนี้ข้าแทบสำรอกแล้ว!”**
เสียงเล็กหวานจากสตรีอารมณ์สีเขียวย่อนผู้นอนพุบหน้าลงบนโต๊ะแข็งแรง
กลางแจ้ง มวลหมูก่กลีบดอกโบตั๋นลอยล่องไปตามสายลมยามเย็น นางทำ
หน้ามุ่มยจนยับย่น

“เสียนจันทาเหริน! ท่านหาได้จะสำรอกเพราะข้าเล่าเรื่องราวในอดีต
ของท่าน แต่ท่านกำลังจะสำรอกเพราะสุราที่ท่านหมั่นเพียรร่ำมัน ตั้งแต่
รุ่งสางจดสายฝนนี้ต่างหากเล่า ท่านเป็นถึงประมุขดินแดนบุปผาสวรรค์
ไยจึงทำตัวเป็นสตรีขี้เมาถึงเพียงนี้! ส่งมันมาให้ข้าเดี๋ยวนี้เจ้าคะ” หญิงรับใช้

คนสนิทที่มีใบหน้าอ่อนเยาว์ยื่นมือมาตรงหน้าเจ้าของดินแดนบุปผาสวรรค์

“คิดว่าเส้นจุนต่ำหรือนอย่างช้าจะกลัวเจ้าหรืออย่างไรกัน ฮี! เอาไป” ผู้ถูกเรียกขานเห็นว่าพลาถางวงน้ำเต้าสุราลงบนฝ่ามือหญิงรับใช้อย่างจำใจ นางสะบัดหันไปพบอีกทางหนึ่ง

“ท่านประมุขขอรับ เพยเพยอยากเห็นกระบี่ท่านประมุขบ้าง กระบี่ท่านประมุขสวยหรือไม่ขอรับ” ตากลมโตคู่หนึ่งของเด็กชายแวววาวขณะเอียงคอมอง

“เจ้าหมั่นโถวน้อยอย่าไปฟังเล่ห์หลั่นให้มาก เจ้าพาเสียวเพยกกลับเรือนตะวันตกเกิด ไปๆ” ฮวงจุเยวโบกมืออย่างเหนื่อยอ่อนกับเด็กน้อยที่กำลังจับชายเสื้อของนางออกด้อนกวดแกว่งซ้ายทีขวาที

“ข้าไม่ไป ข้าไม่กลับ ข้าอยากดูกระบี่สวยๆ ของท่านประมุขก่อน พี่เล่ห์หลั่นบอกข้าว่ามันสวยมากเลย ข้าอยากเห็น”

ครานี้ฮวงจุเยวส่งสายตามาตร้ายให้หญิงรับใช้คนสนิททันที จากที่ปั่นป่วนด้วยฤทธิ์สุรารัญจวนอยู่แล้ว ยังวิงเวียนจากเสียงเจื้อยแจ้วของเจ้าตัวเล็กเสียอีก เล่ห์หลั่นเห็นสายตาอาฆาตก็จ้ำอ้าวเดินหลีกออกไปทันที

ฮวงจุเยวกุมขมับนึกต่อว่าต่อขานอยู่ในใจ เล่ห์หลั่นย่อมรู้ว่าเจ้าเด็กน้อยเพยเพยนั้นช่างใครรู้ในเรื่องนี้ยิ่งนัก เล่ห์หลั่นเองก็ช่างหมั่นเพียรเรื่องตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่นเสมอ² และผู้อื่นในดินแดนนี้ก็คงจะมีแต่ฮวงจุเยวเท่านั้นกระมังที่รับเคราะห์กรรมอยู่บ่อยครั้ง

“หมั่นโถวน้อย เจ้ากระบี่นั้นสูญหายไปนานนับสามพันปีแล้ว เอาไว้หากเจ้าโตกว่านี้เจ้าก็ลองไปตามหามันเองแล้วกันเถิด ถึงวันนั้นหากเจ้าตามหามันเจอ ข้ายกให้เจ้าเป็นผู้ครอบครองมันดีหรือไม่”

ฮวงจุเยวเฝ้าคางเอ็นดูเด็กน้อยตัวกลม อย่างไม่เสียหากเพยเพยเติบโตใหญ่เป็นบุรุษภูตรู้ความ ก็คงไม่ต้องการกระบี่อับปางคลล่มนั้นหรอกกระมัง

² เป็นสำนวนจีน หมายถึง ทำให้ผู้อื่นลำบากใจเสียเปล่าๆ

ขนาดนางยังไม่อยากจะเห็นมันเลย กระบี่เล่มนั้นปรากฏคราใด นางก็เจอแต่เรื่องยุ่งยาก เมื่อคิดดังนั้นนางก็พ่นลมออกมาแผ่วเบา

เพยเพยผวกคีรีระหึหึๆ พร้อมฉีกยิ้มจนแก้มกลมแดงคล้ายชีวิตู้เห็นดังนั้นฮวากุญแจจึงลุกขึ้นอุ้มเจ้าตัวกลมขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนทันที

“เช่นนั้นได้เวลาพาเจ้ากลับบ้านแล้ว”

ฮวากุญแจก็นั่งขึ้นร่ายอาภาสิทธิ์ สายลมโบกสะบัดให้กลับบุปผาหม่นวนรวมตัวกัน หอบพาร่วงของทั้งสองขึ้นสูงไปบนฟากฟ้าสีส้มสวยในยามสายัณห์

หากนางพาเพยเพยไปส่งถึงเรือนทิศตะวันตกแล้ว ก็ใครจะหาสุรามาตีเมื่อกลักจอก ทดแทนที่ถูกเล่ห์หลั่นช่วงชิงไป หรือนางจะแอบขึ้นไปหาเทียนโฮ่วบนสวรรค์ คิดแล้วก็ไม่วีรอ นางหมุนวนข้อมือให้เหล่านุปผารอบกายโอบอุ้มเด็กชายตัวจ้อยลงสู่พื้นดินด้านล่างหน้าเรือนไม้หลังขนาดพอเหมาะ ก่อนจะโบกมือลาเด็กน้อย รีบลอยตัวสูงขึ้นไปหาสหายเพียงหนึ่งเดียวของนางทันที

ในยามเดียวกัน ซีเว่ย โอรสสวรรค์ซึ่งเป็นเทพหนุ่มก้มหน้ารับคำสั่ง จากเทียนจวินกลางโถงวิหารเทพ เพื่อปฏิบัติภารกิจอันยิ่งใหญ่ตามคำทำนายจากตาสวรรค์ถึงเคราะห์กรรมของสามดินแดน เทียนจวินกุมขมับเกรงว่าจะเจอกับเรื่องยุ่งยากที่สุดเสียแล้ว ในเวลาแค่ไม่กี่พันปีมานี้ความสงบสุขกลับมาสู่สามดินแดนก็จะต้องขอบคุณเส้นจันต้ายาห์ให้มาก

ซึ่งคงจะดีกว่านั้นหากเส้นจันต้ายาห์รู้จักยังมือและไม่ยินดีในการเล่นสนุกมากไปนัก หากในคราสามพันปีก่อนมิใช่เทพทั้งดินแดนสวรรค์คอยกางม่านพลังต้านไว้ มิใช่ทั้งสามภพต้องสลายไปคามือนางแล้วหรือ หรือ ภัยยามนี้ที่กำลังคืบคลานมาอย่าให้นางรู้เป็นอันดีที่สุด

“ซีเว่ย เจ้าจงจุติลงไปในดินแดนมนุษย์ ชัดขวางชะตากรรมของสามดินแดนในครานี้ที่กำลังจะเกิดภัยพิบัติร้ายแรงเสียเถิด”

“ท่านพ่อ หากลูกจุติลงไปในการภพมนุษย์ ลูกจะไม่เหลือความทรงจำ แล้วลูกจะจัดการกับภัยพิบัตินี้ได้อย่างไร”

“ข้าจะให้ให้ลัษยซึ่งจวินชิตชะตาของเจ้าให้บรรจบกับจุติมารร่างมนุษย์ และชะตาจะนำพาเจ้าไปยังหนทางที่มีอยู่ในฐานะมนุษย์เอง”

“หากท่านพ่อมีแผนรับมือ ลูกก็พร้อมทำตาม”

รัชทายาทหนุ่มตกปากรับคำหาเทพผู้นั่งเหนือบัลลังก์ขึ้นไปกลางห้องโถงใหญ่ของวังสวรรค์ เหล่าเซียนเฉาะที่ยืนขนาบทั้งสองข้างต่างส่งเสียงจ๊อกแจ๊กปรบมือหลากหลายความคิด สูดหายใจแล้วหนทางที่ดีที่สุดคือส่งเทพจุติลงไปเพื่อขัดขวางจุติมารนั่นเอง ทางด้านภพมารก็คงจะเตรียมการเรื่องร่างจุติไปหลายส่วนแล้ว โชคดียิ่งนักที่ดวงตาสวรรค์ได้ให้มหาเทพเทียนจวินเห็นก่อนกาล หากชักช้ากว่านี้อาจจะไม่สามารถรับมือทันก็เป็นได้

“เจ้าไปเตรียมตัวเถิด เราต้องทำอะไรอย่างระมัดระวังและรวดเร็วที่สุด มิให้ภพมารรู้ตัว”

รัชทายาทสี่วัยรับคำสั่งเทียนจวินก่อนออกจากวิหารเทพ ดูเหมือนครานี้สี่วัยคงจะต้องนิรทราวยาวนานในวิถีของเทพเซียน เพื่อลงไปเริ่มต้นในภพมนุษย์

สี่วัยมุ่งหน้าไปยังตำหนักเทียนไฮ่วเพื่อรำลamarดา ครั้นถึงหน้าทางเข้าตำหนักโอ้อ่า สี่วัยยกยิ้มขึ้นเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะหวานจับใจจากสตรีที่คุ้นเคยซึ่งอยู่ด้านใน คิ้วคมเรียงตัวของเขาเลิกขึ้น เขาสอดส่ายสายตาดำต้นเสียงทันที ลืมเลือนเหตุผลที่มาตำหนักนี้จนสิ้น

สี่วัยมุ่งตรงไปยืนด้านหลังของสตรีเสียงหวาน ผู้นั่งร่ำสุรากับมารดาของเขาพาลงส่งเสียงเจื้อยแจ้ว นับได้ว่าหลายร้อยปีมาแล้วที่สี่วัยไม่ได้เห็นสตรีผู้มีใบหน้างดงามรับกับนัยน์ตาชวนพิศของนาง ยามนี้แม้จะต้องจุติลงไป แต่การได้พบเจอนางก่อนก็ถือเป็นการพักผ่อนที่ดี

สตรีผู้รินสุราลงในจอกผุดลุกยืนขับขานเสียงหวานมากมายให้มารดาของเขาได้รับฟัง นางผู้นี้หลังจากจบสิ้นศึกการบมารลงเมื่อสามพันปีก่อน

ก็ราวกับหมดความโหยหาในชีวิต ใช้วิถีเทพเซียนนี้มานานานัก แต่บุรุษหนุ่มก็ยังคงปลานปลื้มนางมิเสื่อมคลายนับสามพันปี แม้นางจะมีต้องตาต้องใจเขาเลยก็ตาม

ชีเวียดูท่าทางของนางที่ชวนหัวเราะนิดๆ ฮวาจูเยว่สะดุดขาตนเอง หายหลังชนกับแผ่นนอกกว้างของบุรุษ เขารับได้ทันพลางแย้มยิ้ม

“ชีเวียนี่เอง เจ้าทำลั๊บบๆ ล่อๆ อยู่ด้านหลังข้า อยากโดนตีหรืออย่างไรรกัน”

“อันที่จริงข้ามาหาท่านแม่ ขอเวลาให้ข้าสักประเดี๋ยวได้หรือไม่”

นัยน์ตาคมของบุรุษฉายรอยยิ้มอ่อนโยน ฮวาจูเยว่ขยับหัวคิ้วประหลาดใจก่อนจะยอมหมุนตัวหลบ แต่ชีเวียรั้งแขนของนางไว้

“ข้าหมายถึง ขอเวลาของท่านให้ข้าสักประเดี๋ยวได้หรือไม่”

‘เอ๊ะ! รัชทายาทสวรรค์ผู้นี้ช่างประหลาดยิ่งนัก กล่าวกับข้าว่ามาหาเทียนไฮ่ว ไยกลับขอเวลาของข้ากัน’

“รัชทายาทมิได้มาหาแม่หรอกหรือ ไยเจ้าจึงขอเวลากับสหายของแม่ผู้นี้เล่า” เทียนไฮ่วที่นั่งจิบชาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ไม่ปกติยั้งนักที่ชีเวียจะแสดงอาการอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้ นางผู้เป็นมารดานั้นยอมเข้าใจมานานถึงความจริงใจของโอรสองค์เดียว แต่ถ้าเจ้าตัวยังไม่เอ่ย แล้วใครเล่าจะกล้าเอ่ยให้สตรีโสมงามผู้โง่งมได้เข้าใจ

“ท่านแม่ ลูกมาหาท่านแม่เป็นเช่นนั้นไม่ผิดแน่ ในยามนี้ลูกมีภารกิจที่ต้องไปสะสางซึ่งใช้เวลาไม่นานนัก ลูกมีของสำคัญที่อยากจะฝากเงินจุนด้าเหรินไว้”

“ฝากข้า?”

มิทันได้เอ่ยจบประโยคดี ฮวาจูเยว่ก็ยกนิ้วชี้หน้าตนเองด้วยความประหลาดใจมากกว่าเดิม ไยรัชทายาทต้องนำสิ่งของสำคัญฝากไว้ที่นางกัน คิดอย่างไรก็ประหลาด

ชีเวียปลดหยกสลักอักษรเนื้อเนียนขาวขุนประจำตัวออกมายัดใส่ใน

มือเล็กของสตรีตรงหน้าที่ดูนางง

นางยกมันขึ้นมาหมุนเล่น สิ่งนั้นเป็นหยกหยางจือ³ ชั้นดีที่ถูกร่ายคาถาชั้นสูงไว้เสียด้วย หากแอบนำไปขายที่ดินแดนมนุษย์คงหิวไห้สุรากลับมาได้มากมายแน่ ออ...นี่ก็แล้วนางก็อดกลั้นรอยยิ้มเบิกบานมิได้

“ตกลง ข้ารับฝากไว้ ถ้าข้าทำหายไปก็อย่ามาถือโทษกันล่ะ” นางยัดป้ายหยกใส่ไว้ด้านในตัวเสื้อ

“แล้วเจ้ามาหาแม่มีเรื่องอันใดศรี”

“ลูกได้ฝากฝังไว้กับเสียนจุนต้าเหรินแล้วท่านแม่ คราวแรกลูกจะนำป้ายหยกส่งจางเหมาเก็บไว้ที่ท่านแม่ แต่เมื่อพบเสียนจุนต้าเหรินแล้ว ให้นำงเก็บไว้จะเหมาะสมกว่า”

“ข้าคือความเหมาะสมอันใดที่เจ้าสมควรจะฝากไว้ ข้าไม่ใช่แม่ของเจ้าเสียหน่อย ข้าเหมือนกับเทียนโฮ่วตรงไหนหรืออย่างไร”

เทียนโฮ่วได้ยินดังนั้นก็กลั้นหัวเราะไม่ไหว มองใบหน้าของรัชทายาทผู้ไม่ตอบคำถาม มาถึงขนาดนี้แล้ว ฮวาจูเยว่ยังไม่เข้าใจบุรุษผู้นี้แม้เพียงน้อยนิด

“จนกว่าลูกจะสะสางปัญหาสามภพให้สิ้น ลูกยังไม่แน่ใจว่าจะเป็นหนึ่งกับหรืออาจจะเป็นสิบกับ ลูกจะรีบไปรับมาขอรับ”

ซีเว่ยคุยกะลางตรงหน้าเทียนโฮ่วให้นางลูบเรือนผมดำสนิทราวกับน้ำหมึก เพียงชั่วครู่ก็ขอตัวกลับเพื่อเตรียมการถอดจิตจุติลงไปตามวันและเวลาที่ถูกระบุกำหนดขึ้น

แม้ช่วงเวลาเพียงร้อยปีของมนุษย์นั้นจะเร็วเพียงชั่วพริบตาหากเทียบกับดินแดนสวรรค์ก็ตาม ทว่าซีเว่ยก็มีต้องการลงไปบนโลกมนุษย์มากนัก แต่เพื่อความปลอดภัยของทั้งสามภพเขาย่อมต้องยินยอม

³ หยกมันแพะ มีสีขาวขุ่น

หนึ่ง

เทพผู้จุติ

ยามคิมหันตฤดูในดินแดนมนุษย์ผ่านพ้นไป กลับบุปผาที่เคยผลิบาน
ก็ร่วงหล่นตามแรงลมก่อนตกสู่พื้นดินอันอบอุ่น สตรีผิวพรรณผ่องใส ดวง
หน้าขาวละเอียดรับกับดวงตากกลมโตเดินว่อนไปมากลางตลาด เข้าแผงหุ้น
ที่ร้านนี้ที่ ห้ายี่สิบต๋องนางก็ทอดถอนหายใจอย่างลึนหวัง ในเมื่อหยกขาวขึ้น
งามในมือไม่มีร้านไหนยินยอมรับเป็นเจ้าของแม้แต่เพียงผู้เดียว ด้วยเหตุ
เพราะหยกขึ้นนี้สูงค่าเกินกว่าที่ชาวบ้านธรรมดาจะสามารถจ่ายได้ แม้ว่านาง
จะยินยอมให้ในราคาต่ำมากก็ตาม

ดูเหมือนปีนซึ่งเป็นเครื่องประดับของนางจะต้องการอยู่ในดินแดน
มนุษย์มากกว่าป้ายหยกกระมัง บุรุษเฒ่าที่รับตีราคาด้านหน้านี้จึงมองไม่
วางตา นางยกปีนบนศีรษะให้ตาเฒ่าด้านหน้าอย่างจำใจ ทั้งที่แลกได้เพียง
ไม่กี่ตำลึง น้ำตาหยดหนึ่งหลังรินลงปลายคางมน นางหวังว่าจะหาสุราชั้นดี
ได้หลายไหหลังจากต้องเสียของรักไป ไม่นานนักสุราตู้ดังเลิศรสก็ถูกยกมา
วางต่อหน้าถึงสามไหใหญ่จนนางต้องทำตาลุกวาว แม้ว่าร่างของนางจะบาง
แต่เรียวแรงในการหิ้วของโปรดกลับออกมาแน่นกลับมีมากทีเดียว

ไม่มีสถานที่ไหนจะดงามเท่าช่วงเวลาในการร่ำสุราท่ามกลางสายลมเบาบางบนหลังคาบ้านผู้อื่นอีกแล้วกระมัง นางจึงกระโดดขึ้นไปนั่งเล่นบนหลังคาตึกใหญ่ใจกลางเมือง ให้สุราถูกวางลงบนบองชั่งตัว รสขมแปรเปลี่ยนเป็นหวานหอมละมุนลิ้นให้นางยิ้มอย่างพอใจและเผยสีหน้าปริ่มปริ่ม

หมู่ดาราที่แต่งแต้มราตรีกาลยามนี้สุกสววยิ่งนัก มองต่ำลงไปยังพื้นเบื้องล่าง บ่าวรับใช้กำลังกุกกักจ้องวังต้อนรับบุรุษชราซึ่งลงมาจากบนรถม้าด้านหน้าเข้าไปยังด้านใน เสียงอึกทักด้านล่างยิ่งทำให้นางยกไหชุดสุรามากขึ้น ฮวajuเยว่ยกนิ้วขึ้นวาดอักษรประกายแสงกลางอากาศ ให้กลับบุปผาไปรยลงมาจากฟ้างดงามลือสายลม

สูงขึ้นไปบนภพสวรรค์ยามนี้กลางวิหารเทพโอ้อ่า เทพหลายองค์ได้
รวมตัวกันเพื่อถอดดวงจิตรัชทายาทสวรรค์เตรียมทำพิธีจุดไปยังภพมนุษย์ร่างจิตส่องสว่างของชีเว่ยรวมตัวกันลอยล่องไปยังทิศทางที่ได้ถูกกำหนดไว้เบื้องล่าง ผ่านชั้นสวรรค์ลงมาอยู่อิงกลางท้องฟ้ายามราตรี ก่อนจะมุ่งตรงไปยังกลางวังหลวง วนเวียนอยู่สักครู่ก็หยุดอยู่บนหลังคาตึกด้านใน แสงสว่างจากเบื้องบนสาดส่องลงมาเพื่ออวยพรในการจุดของเทพบนสวรรค์ผู้คอยคุ้มครอง

ดวงจิตชีเว่ยที่จุดลงมาในครรภ์ของสตรีสูงศักดิ์ในวังหลวงทำการละอิทธิฤทธิ์ของเทพออก แสงสว่างแปลบปลาบแยงตาให้สตรีผู้หนึ่งในอาภรณ์สีเขียวอ่อนบนหลังคาที่นั่งเฝ้ามาอย่างไม่สบอารมณ์ นางหรีตตามองได้ไม่ชัดเจนเพราะฤทธิ์ของสุราตั่งในมือ ก่อนจะขยี้ตาแล้วก็ขยี้ตาอีก ภาพด้านหน้ายังคงมัวและชวนปวดหัว

“เจ้าแสงแห่งจิตนั้นมันอะไรกัน รำคาญตาชะมัด”

เทพเบื้องบนที่ส่องบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ลงมายังเบื้องล่างพบว่าฮวajuเยว่อยู่ในสถานที่ที่ตื่นตระหนกกันไม่น้อย พวกเขาขวานาให้นางลืมหูลืมตาที่เห็นไป

เสีย เพื่อมิให้เกิดความวุ่นวายหลังจากนี้ แต่ใครจะคิดเลยว่านางจะสร้างเรื่องตั้งแต่ยังมีทันได้รู้

สาวจูเอวซึ่งอยู่ในสภาพมีนมสาวสดคาถาพลางวาดมือปิดโบกรุ่นแรงสายลมก่อเกิดอยู่เหนือตำหนักหลังใหญ่ นางหัวเราะคิกคักสนุกสนานในขณะที่เข้ารับใช้ในตำหนักอีกทีก็วุ่นวาย วังปิดประตูหน้าต่างมิให้สายลมพัดเข้าไป กระแสพล้งจากฝ่ามือสำแดงอิทธิฤทธิ์ให้บทสวดกล้าแข็งมากขึ้น นางขึ้นหัวฟุ้งตรงไปยังดวงจิตเรื่องราวที่ท่าว่าจะผลุบหายไปจากหลังคาตำหนักพล้งเทพของเทพศักดิ์สิทธิ์ฟุ้งตรงไปยังดวงจิตที่ถูกเสริมการป้องกันจากเหล่าเทพ ทำให้พล้งเทพของนางนั้นมิสามารถผ่านมานั้นคุ้มครองเข้าไปได้

ทว่าที่ร้ายแรงกว่านั้น ดวงจิตซีเวย์ที่มีสติเลือนรางถูกตีตกระเด็นไปยังอีกทิศทางหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกล เทพด้านบนตาค้างตะลึงพรึงเพริดกับการเล่นสนุกของเสินจุนต้าเหรินในยามนี้ยิ่งนัก สติของซีเวย์ที่เพิ่งรู้สึกตัวอีกครั้งราวกับถูกซัดสาดจากคลื่นขนาดยักษ์ แรงกดดันจากเทพผู้แข็งแกร่งที่กำลังหยอกเล่นกับดวงจิตที่ถอดอิทธิฤทธิ์ออกแล้วนั้น นำหัวันเกรงว่าอาจจะสลายไปก่อนที่จะได้กำเนิดเสียอีก

กระแสพล้งเช่นนี้มีใช้เสินจุนต้าเหรินหรือ หेतุดินนางจึงทำร้ายดวงจิตของเขากันเล่า ความเลือนรางนั้นคล้ายอยู่ในภวังค์ หรือเสินจุนต้าเหรินจะอยู่ในสภาพมีนมไร้สติกัน เขาขึ้นแรงต้านพลังระดับเทพชั้นปกครองของนางอย่างสุดกำลังเสียจนดวงจิตสั่นไหว

สาวจูเอวที่นึกสนุกลุกขึ้นยืน ใช้มืออีกข้างยิงกระแสพล้งเล่นอีกครั้งนี้ผลกระทบบ้างร้ายแรง ดวงจิตรัชทายาทที่สมควรไปอยู่ในครรภ์ของหญิงผู้สูงศักดิ์เพื่อเป็นองค์ในภพภาคหน้า กลับกลิ้งหลุนๆ ไปตกอยู่ในท้องของเจ้าตัวน้อยในคอกเล็ก ดวงจิตของซีเวย์หลุดเข้าไปในครรภ์ของเจ้าชนปุถุชนนั้นอย่างไม่เต็มใจ

‘นะ...นี่มันร่างสุนัข! เสินจุนต้าเหรินยามท่านเมามายช่างน่ากลัวยิ่งนัก! ทำเช่นนั้นกับข้าได้ลงคอ’

เทพเซียนที่อยู่บนสวรรค์ตาลีตาเหลือกกุมศีระด้วยความปวดหัว หนักกว่าทุกครั้งที่เส้นจันต้ำเหรินเคยก่อเรื่องไว้ ดูเหมือนหลังจากนี้เทีย-
นจวินคงต้องให้เทียนโช่วร้องขอนางลดละเลิกสุราของมีนมาลงเสียบ้าง ทว่า
ในยามนี้จะแก้ไขอย่างไรดี เมื่อดวงจิตรัชทายาทสวรรค์กลับเข้าไปอยู่ใน
ครรรค์สุนัขใกล้คลอดเสียแล้ว!

“ແ່ແ່! ดึงดวงจิตออกมา ดึงออกมาก่อนที่จะถูกหลอมรวม เร็ว
เข้า!” เทียนจวินที่ได้สติออกคำสั่งเหล่าเทพให้รีบทำตามคำบัญชา สีหน้า
เทพทุกองค์ที่ซัดเผือดเริ่มมีความหวังอีกครั้ง

“เอ๊ะ! แล้วจะเอาไปใส่ที่ครรรค์ของใครดีเล่าท่าน ในเมื่อเลยช่วงเวลา
ประสูติอ่ององค์แรกไปแล้ว ยามนี้ไม่สามารถกำเนิดได้แล้ว” ไท่ลู่ชิงจวิน
เอ่ย

“ผู้ใดก็ได้ทั้งนั้นยามนี้ที่มีไช่วางเจ้าขนปุยนั้น! หากรัชทายาทกำเนิด
ในร่างสุนัข เห็นที่ครรรค์ระดับสูงเป็นแน่ ไหนเลยยังมีเรื่องยับยั้ง
จติมารอีก หมาจะไปสู้มารได้อย่างไร ข้าละปวดหัวกับเส้นจันต้ำเหรินโดย
แท้!”

เมื่อไท่ลู่ชิงจวินลูบเครายาวตรวจหาผู้ตั้งครรรค์ก็พบว่ามียอดหนึ่งคน
ที่กำลังจะคลอดในยามจื่อ⁴ นี้ จึงแจ้งเหล่าเทพทำการพาดวงจิตที่เริ่มอ่อน
แรงของชีเว่ยไปยังบ้านหลังเล็กขุ่นด และอยู่ห่างไกลออกไปตรงท้ายเมือง

ยามนี้เส้นจันต้ำเหรินที่เล่นสนุกมากพอแล้วก็ไม่คิดจะตามไปต่อ
กลับนั่งลงยกให้ขึ้นชุดด้วยสีหน้าเบิกบานขึ้น โดยที่มิได้รู้เลยว่านางเกือบ
ทำให้อาณาจักรแห่งสวรรค์ตระการกำล่ำบากในร่างสุนัขขนปุยตัวนั้น

ดวงจิตลูกสาวของรัชทายาทเริ่มมั่นคงขึ้นอีกครั้ง พลันผลุบหาย
เข้าไปในครรรค์ของสตรีที่กำลังคลอดอยู่ด้านในบ้าน สติของเขารางเลื่อนเพื่อ
หลอมรวมกับร่างใหม่ในห้องของนางอย่างปลอดภัย ความอบอุ่นแห่งมารดา

⁴ ช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. ถึง 24.59 น.

ผู้เป็นมนุษย์ส่งผลให้ชีวิตรอบกายใจและกลับเข้าสู่วัฏจักรของการกำเนิด

“เป็นอย่างไรบ้างไท่ล้วยซิงจวิน ได้ผลหรือไม่ รัชทายาทได้ร่างที่ดีแล้ว
ใช่หรือไม่” เทียนจวินวิตกขณะเฝ้าถามเทพแห่งโชคชะตา

“ดีขึ้นกว่าเดิมมาก แต่... ไม่ดีขึ้นเท่าไรนัก” ไท่ล้วยซิงจวินอีกอัก ไม่
ใครจะตอบคำถาม

“ท่านหมายความว่าอย่างไรกันแน่ จงเอ่ยออกมาเถิด อย่างไม่ก็คง
ไม่แหย่ไปกว่าอยู่ในร่างสุนัข”

“สตรีที่รัชทายาทไปเกิดนั้นเป็นหญิงสาวอาภัพ... มีอาชีพเป็นขอทาน!”

เมื่อเอ่ยจบ เสียงจ๊อกแจ้กของเทพทั่วผืนฟ้าผู้ปกป้องการกำเนิดก็ถึง
กับเงียบเรียบทันทีด้วยใบหน้าซีดเผือด

“ตัดเส้นชะตากรรมขอทานของมนุษย์ผู้นั้นออกเสีย ให้รัชทายาท
กำหนดชีวิตตนเองดีกว่ามีเส้นชะตากรรมของขอทาน มิเช่นนั้นการกำราบ
จุติมารคงเป็นไปได้” เทียนจวินถอนหายใจเพราะไร้หนทาง จำต้องสั่ง
การไท่ล้วยซิงจวินอย่างอัปจน

ดูว่าถึงคราวสวรรค์จะพิณาศหรือไม่ ครานี้ก็อาจจะกล่าวลำบาก แต่
ที่แน่นอนอย่างน้อยร่างขอทานก็คงดีกว่าร่างสุนัข เทพทุกองค์บนดินแดน
สวรรค์คงต้องเอาใจช่วยรัชทายาทสวรรค์ให้พลิกชะตากรรมสามภพกันอีก
ยาวไกล

ในยามนี้ความคิดเห็นของเทพทุกองค์เป็นหนึ่งเดียวกันว่า ความ
ซุกซนของเส้นจุนต้าเหรินนั้นน่ากลัวเสียยิ่งกว่าพญามารอย่างทีทุกคนเคย
คาดคิด หากมิใช่เทียนโหวแล้ว ควรอยู่ให้ห่างนางไว้เป็นดีที่สุด

เทียนโหวซึ่งประทับกลางสวนวิหารเทพผุดลุกขึ้นด้วยสีหน้าไม่ยินดี
และไม่พอใจเทียนจวินเป็นอย่างมาก แม้ว่าเส้นจุนต้าเหรินจะซุกซนไปบ้าง
เพราะอายุยังไม่มากและเพิ่งเป็นประมุขได้ไม่กี่พันปีเท่านั้น ก็ไม่ควรทำ
เช่นนั้นกับสหายของนาง เทียนจวินหนักใจไม่ต่างกันนัก ใครกันเล่าจะกล้า

ลงโทษเส้นจันต๊ะเหริน อาจจะเกิดเภทภัยร้ายแรงตามมาก็เป็นได้

พระองค์ทำได้เพียงแค่เอาคีนางแทนรัชทายาทเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น หากไม่ทำอะไรเลยเทพทั้งเก้าสวรรค์ชั้นฟ้าคงจะได้หัวเราะเยาะไปอีกพันปี

“ฟังข้าก่อนเถิดเทียนโฮ่ว ข้าเพียงแคเปิดทางเข้าช่องทางสวรรค์เพียงไม่กี่ปีเท่านั้น ดูนางเองก็ยังสุขสบายดีสบายใจได้ เมื่อนางเห็นทางสวรรค์กลับไม่ได้ นางก็เที่ยวเล่นตามอำเภอใจไปแล้ว”

“หากนางรู้ว่าท่านกลั่นแกล้งนาง มีหวังวิหารเทพอยู่ไม่เป็นสุขแน่ ถึงครานั้นแม้แต่ข้าก็ช่วยมิได้”

“เจ้าอย่าห่วงมากนักเลย หากนางกลับมา เจ้าก็ปราบนางเสียหน่อย เรื่องสุราฟอนเบาเสียบ้าง”

เทียนโฮ่วลดโทษลงตอบรับเทียนจวิน อันที่จริงนางเองก็เคยเอ่ยอย่างห่วงใยอยู่บ้าง ทว่าก็มีใช่ว่าจะปราบได้ง่ายเสียที่ไหน วันใดที่ฮวาจูเยว่ดื่มกินได้อย่างสงบก็ถือว่าดีมากแล้ว

เทียนจวินกลับออกจากตำหนักเพื่อไปสังเกตการณ์ภพมนุษย์ผ่าน บ่อน้ำกลางสวนอีกครั้ง

ระยะเวลาบนสวรรค์นั้นแม้จะผ่านไปไม่กี่วัน แต่ในภพมนุษย์กลับผ่านไปหลายปี ยามนี้เด็กน้อยได้เติบโตมีอายุเจ็ดปีเต็ม เทียนจวิน สะเทือนใจเมื่อโอรสสวรรค์ต้องเผชิญชะตากรรมยากไร้ เก็บเศษกระดูกซากขยะจากข้างทาง ทั้งยังโดนกลั่นแกล้งสารพัด วันใดที่เนื้อตัวไม่มีรอยแผลฟกช้ำคงจะเป็นวันที่เด็กน้อยมิได้ออกจากบ้านหลังเล็ก

ทว่าก็เป็นเพียงแค่เหตุการณ์ลมเพลมพัดชั่วครู่เท่านั้นสำหรับเทพบนสวรรค์ เทียนจวินจำต้องปล่อยให้เป็นไปตามครรลอง จิตเทพจะอยู่ในร่างใดอย่างไรก็ยังคงเป็นจิตเทพ ทั้งสภาพจิตใจและร่างกายย่อมดีกว่าคนทั่วไป อาจจะไม่ต้องกังวลมากนัก

ยามนี้ในคราหมั่นตฤตุมะท่อมทันพะเนินหน้าประตูบ้านไม้ไทรม เด็กชายพยายามโกยหิมะออกด้วยมือเล็ก ความเจ็บแสบที่มแทงจากหิมะ

กัดเซาะตามซอกเล็บ บานประตูเย็นเฉียบถูกดึงออก เด็กชายตรงดิ่งเข้าไป
หา มารดาฝ่ายผมที่นอนอยู่

ร่างบางนั้นกลับไร้ไอรุ่นไปเสียแล้ว มือเล็กอ้อมงูที่ไร้ลมหายใจ
หยดน้ำตาร่วงเผาะลงบนพื้นเย็นจัด เขารับร่างมารดาด้วยหัวใจที่แตก
สลาย

ร่างไร้ลมหายใจถูกโยกย้ายออกมาจากบ้านผุพัง เขาเดินไปยังหลัง
เขาที่ชาวโพลนเพราะถูกปกคลุมด้วยหิมะพร้อมจอบใหญ่ข้างเอว มือเล็กๆ
คู่นั้นพยายามออกแรงขุดหิมะออกให้ถึงพื้นดิน หิมะร่วงโปรยหนักหนามาก
ขึ้น เสียงสะท้อนให้สะดุดหูสตรีผิวกายขาวผ่องผู้นอนอยู่บนกิ่งไม้สูงขึ้นไป
นางมองตรงไปยังเด็กชายที่อยู่ไม่ห่างนัก

ครั้นแล้วเทพสตรีที่มองดูอยู่นานสองนานก็เกิดความใคร่รู้ มีเด็ก
ที่โหนบ้างออกมาขุดหลุมท่ามกลางหิมะโหมหนักเช่นนี้ แล้วจะเข้าไปเพื่ออัน
ใดกัน ในเมื่อร่างขุบผมนั้นหมดลมหายใจไปแล้ว เพียงแค่ทิ้งไว้ไม่ได้หรือ
ในเมื่ออย่างไรก็ต้องเนาเปื่อยกลับสู่พื้นดินตามกาลเวลา เหตุใดจึงต้อง
ร่ำร้องรากับจะขาดใจเช่นนั้นกัน มีเกียจคร้านมีดับเป็นสัจธรรมของสรรพสิ่ง

เทพสตรีอดสูทนดูมิได้อีกต่อไป จึงลอล่องลงมาปรากฏกายข้าง
เด็กชายผู้มีนัยน์ตาคม ใบหน้าเกลี้ยงเกลา นางไม่ยากเชื่อสายตาว่าเด็กที่
แต่งกายราวกับขอทานเปื้อนโคลเช่นนี้ กลับหน้าตามีราศีและผิวพรรณ
ผุดผ่องนัก นางไถถามเด็กชายด้วยความใคร่รู้

“เจ้ากำลังทำอะไร”

เสียงหวานที่เปล่งขึ้นมาจากด้านหลังทำให้เด็กชายรู้สึกหนาวยะเยือก
หัวใจหล่นวูบ ตะกายถอยหลังแล้วมองนาง

“ข้ามิใช่มารหรือผีสิง เจ้าจะกลัวไปใย ข้าถามว่าเจ้ากำลังทำอะไร”

“ข้าทำหลุมศพให้ท่านแม่ของข้าที่เพิ่งหมดลมหายใจ” แม้จะเข้าใจว่า
นางมิใช่ผี แต่หัวใจของเด็กชายกลับรู้สึกแปลกประหลาด... ทั้งครั้นคร้าม
หวั่นเกรง หัวใจก็เต้นแรงราวกับโหยหา

“แล้วเจ้ารำให้เพราะเรื่องอันใด”

“เพราะข้าเสียใจที่สูญเสียคนที่รัก” เด็กน้อยไม่ลังเลที่จะให้คำตอบ
แก่นาง ก่อนจะถามกลับบ้าง “แล้วท่านเป็นใครกัน”

“ข้าคือเทพเสนจุนต้าเหริน มีนามว่าฮวาจูเยว... เจ้าล่ะ”

เด็กน้อยลังเลในใจ เมื่อมองใบหน้าเทพสาวผู้ยืนเหนือกว่า แล้วก็
เปลอเอ่ยออกไปโดยไม่รู้ตัว

“ข้า... หยางหมิง”

สอง พานพบอีกครั้ง

บ่อน้ำกลางสวรรค์มีดอกบัวตูมลอยเหนือผิวน้ำใส เทียนจวินทอดมอง
ลงไปเห็นเรื่องราวในภาพมนุษย์ ทรงถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อน ความหวังที่
จะให้จุติเทพเติบโตขึ้นอย่างดีดูเหมือนจะเหลือน้อยเต็มที ใครเลยจะรู้ว่า
ว่าเส้นจันท้าเหวรินจะพบกับรัชทายาทในร่างจุติรวดเร็วเช่นนี้

หากนางไม่ได้ใส่ใจไปแล้วไป หากนางใส่ใจขึ้นมาคงมีพันความวุ่นวาย
อีกเป็นแน่ คงต้องภาวนาให้นางลดความใคร่รู้ลงในเร็ววัน หรือจะเปิดทาง
กลับสวรรค์เสียตอนนี้ ก็ดูเหมือนนางจะยังไม่อยากกลับดินแดนตนเอง
เสียเลย

เทียนจวินมองผ่านบ่อสวรรค์เห็นเส้นจันท้าเหวรินตัดสินใจช่วยเหลือ
เด็กน้อยผู้ไร้ที่พึ่งในยามนี้เล็กน้อย นางใช้เพียงอาคมวาดกลางอากาศเพื่อ
ละลายหิมะจนเป็นช่อง ให้เด็กน้อยได้ขุดดินแข็งเพื่อฝังร่างมารดาของเขา
จนเสร็จสิ้น ปลอ่ยให้เด็กน้อยหยางหมิงเดินทางกลับจากตีนเขาด้วยเท้า
คู่เล็กของเขา แล้วนางก็ไม่ได้ใส่ใจอีกต่อไป

รุ่งสว่างวันต่อมาเด็กน้อยนำจี้⁵ ผลเล็กเพียงฝ่ามือของเขามาตั้งเซ่น
ไว้หัวดวงวิญญาณมารดา เด็กน้อยเพียรทำได้ครบเจ็ดวันผันผ่านมิวายถูก
กลุ่มเด็กมีอันจะกินรบกวนหน้าหลุมศพ ของเซ่นไว้หัวถูกเตะทิ้งอย่างไม่ไยดี
เขารอให้เด็กชนเหล่านั้นพึงพอใจแล้วกลับออกไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย

หยางหมิงก้มเก็บของเซ่นไว้หัวไปวางที่เดิมอีกครั้ง เด็กชายผู้นี้ช่างมี
จิตใจเข้มแข็งต่ออุปสรรครบกวนใจ ฮวาจูเยว่เฟ่งพิศด้วยความสนอกสนใจ
ไยเด็กชายต้องอดกลั้นไว้กัน หากตอกลีบบ้างคงจะรู้สึกดีไม่น้อยเสีย

ฮวาจูเยว่ลอบตามหยางหมิงไปอย่างไครู้ในบางหน ดูเหมือนเขาจะ
มีความเป็นอยู่ที่ลำบากกว่ามนุษย์ทั่วไป ทั้งการกินอยู่ อาภรณ์ที่สวม และ
การถูกดูถูกดูแคลน นี่แหละหนามมนุษย์ หากมีเงินก็สามารถใช้ผีให้ไม่แบ่ง
ได้⁶ ซึ่งเป็นสิ่งที่หยางหมิงไม่มี จึงทำได้เพียงก้มหน้ายอมจำนน แต่ก็มีใช้
เรื่องที่น่างอຍากจะยื่นมือเข้าไปยุ่งกับชะตากรรมมนุษย์เท่าใดนัก

ดวงดาราประดับแต้มฟ้าราตรีกลผ่านพ้นมาถึงยามโหล⁷ เปลวเพลิง
โหมกระหน่ำบ้านไม้หลังเล็กที่ถูกจุดติดไฟจากด้านนอก เด็กชายที่อยู่ด้าน
ในใช้ผ้าปิดจมูกกระแทกประตูเพื่อหาทางออก ด้วยเรี่ยวแรงที่ยังน้อยไม่
สามารถพังประตูร้อนได้ ผิวหนังของเขาพุพองและอาภรณ์ก็ขาดวิน

เพลิงปะทุเปลวไฟสูงขึ้นให้เทพสตรีบนภูเขามองเห็นรำไร นางตรง
ไปยังทิศทางที่มีแสงสว่างจ้าด้วยความแปลกใจ ก่อนหยุดลงที่ยอดกิ่งไม้
ไม่ไกลจากตัวบ้านของเด็กน้อยอาภัพ นางควรจะยื่นมือเข้าช่วยมนุษย์
ตัวน้อยหรือปล่อยให้ไปเป็นไปตามเวรกรรม

เสียงชาวบ้านรอบข้างอื้ออึงถือขวานจอบเสียมปิดล้อมมิดมั่วด้วย
เขม่า อากาศเหน็บหนาวกลายเป็นร้อนผ่าวไปทั่วบริเวณ ไม่มีแม้แต่เสียง

⁵ ผลส้ม

⁶ เป็นสำนวนจีน หมายถึง หากร่ำรวยก็ทำได้ทุกสิ่ง

⁷ ช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. ถึง 02.59 น.

ร้องขอความช่วยเหลือจากเจ้าตัวน้อยที่อยู่ด้านใน เขาเพียรพยายามหาทางออกเองแม้จะดูเกินกำลัง เสียงหัวเราะเยาะรังแกแม่เพียงกระทั่งเด็กพานให้เส้นจุนต่ำเหรินหลุดหิดใจอย่างมาก คนเหล่านี้ช่างมีจิตใจต่ำตมยิ่งนัก เพียงเพราะว่าชนแค้นและแปลกแยกไยจึงต้องทำร้ายกันเช่นนี้ นางตัดสินใจระบายความน้ำสยบไฟให้เปลวเพลิงทุเลาลง

ครั้นแล้วเสียงอีกทีก็ไปถึงหูผู้เฒ่าผมหงอกที่เดินทางไกลผ่านมา ผนชะล้งยังไม่หยุดดี ผู้เฒ่าก็ปรากฏกายขึ้นพร้อมสายน้ำซัดผ่านฝ่ามือไปยังบ้านไม้ที่กำลังมอดไหม้ ดูเหมือนตาเฒ่าผู้นี้คงเป็นนักพรตผู้มีวรยุทธ์ใช้เล่น ประตูปานไม้ถูกดิงหลุด เด็กน้อยหยางหมิงถูกนักพรตดิงร่างไร้เรี่ยวแรงสะลึมสะลือออกมา

เทพสตรีวางใจมากขึ้นเมื่อเขาผ่านพ้นอันตรายมาได้ ดูเหมือนนางต้องสั่งสอนพวกที่มีพฤติกรรมชั่วช้าเหล่านี้เสียหน่อย ไฟถูกจุดติดขึ้นที่ร่องเท้าของเหล่าผู้คนทีโหวกเหวโวยวายให้รีบวิ่งย่ำหิมะเพื่อดับไฟ เมื่อเห็นสายตาผู้เฒ่าที่มีวรยุทธ์ก็พลันคิดไปว่าเจอดีเข้าแล้ว จึงรีบหนีไปคนละทิศละทาง

ด้วยความเวทนาเห็นใจนางจึงส่งคำพูดผ่านจิตบอกผ่านไปยังผู้เฒ่าให้พาเด็กน้อยไปจากที่แห่งนี้เสีย เมื่อผู้เฒ่าเห็นว่าเป็นผู้วิเศษดังเทพเซียนล้ำเลิศก็พร้อมทำตามด้วยความศรัทธา เขารับคำเป็นมั่นเหมาะว่าจะส่งเสริมบ่มเพาะเด็กชายให้เติบโตขึ้น เด็กน้อยสะลึมสะลือเห็นกลีบบุปผาพรางโปรยลงมาจากบนฟ้าสวยงามยามคำคืนดูน่าอัศจรรย์ก่อนผล็อยหลับไป

กาลเวลาภพมนุษย์ผ่านไปไว้อย่างนัก ยามนี้วันस्तฤฤดูได้เวียนมาให้พรรณไม้ผลิดอกสวยงามทั่วผืนดิน ท้องฟ้าสว่างรุ่งแสงแด่มสสันแดงส้มให้มีชีวิตอีกครั้ง หน้าจวนใหญ่เมืองเซียงหยวน จากเด็กน้อยมอมแมมในครานั้นได้เติบโตเป็นองครักษ์หนุ่มไบหน้าคมคายแห่งจวนเจ้าเมืองเซียงหยวน เขาก้าวผ่านประตูสู่ด้านในห้อง จุดธูปแล้วคุกเข่าลงต่อหน้า

ป้ายวิญญาณอาจารย์ผู้มีพระคุณ กัมศิระะคำนับเป็นกิจวัตรทุกวัน ก่อน
จากออกมา บุษงหนุ่มหน้าตาคมคายมุ่งหน้าไปยังเรือนใหญ่เพื่อเข้าพบ
เจ้าเมือง... อ่องห้า

“เจ้าเคารพป้ายวิญญาณอาจารย์มาแล้วหรือหยางหมิง” เสียงทุ้มสุซุ่ม
เอ่ยถามยามเฝ้าทางกำนันลปรนนิบัติแต่งกายในห้องใหญ่

“พะยะคะ ยามนี้กระหม่อมพร้อมแล้ว”

“เจ้ามั่นใจแล้วหรือที่จะเดินทางไปเองในคราวนี้ วรยุทธ์ของเจ้าเอง
มิได้เก่งกาจมากนัก เจ้ายังควบคุมปรานแท้ได้ไม่ดีพอ” ท่านอ่องเอ่ยด้วยความ
ห่วงใย แม้จะมีได้แสดงออกทางสีหน้าเด่นชัด

“กระหม่อมฝึกฝนวิชาที่ท่านอาจารย์ได้สั่งสอนมาโดยตลอด แม้จะ
ยังไม่สามารถควบคุมลมปรานได้ทั้งหมดแต่ก็ดีขึ้นมากแล้วพะยะคะ ทั้ง
ยังมีวรยุทธ์จากท่านอาจารย์ติดกาย ท่านอ่องวางใจเถิด โปรดให้ข้าได้
สืบสาวราวเรื่องหาผู้กระทำความผิดมาชดใช้ให้ท่านอาจารย์ด้วย”

ท่านอ่องนิ่งงันคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ก่อนพยักหน้าด้วยความเข้าใจ
อย่างไรหยางหมิงก็มีอาจารย์เพียงผู้เดียวที่เปรียบเสมือนครอบครัว

“ได้...ฉันจะไปเถิด จัดการเรื่องที่ต้องสะสางและสืบหาเรื่องที่ข้า
ไว้วางใจเสียด้วย”

เจ้าเมืองมีท่าทีสง่าและมีบรรดาศักดิ์เป็นถึงอ่ององค์ที่ห้าแห่งราชวงศ์
เหลียงส่ง หวงตี้ทรงมอบเมืองเชียงหยวนให้อยู่ในการปกครองแต่เยาว์วัย
ด้วยความปรีชาเมืองนี้จึงเป็นย่านครึกครื้นที่อยู่อย่างสงบสุขมายาวนาน
ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ผิดแผกขึ้น ผู้เฒ่านักกลยุทธ์ซึ่งเป็นอาจารย์ของ
อ่องห้าและหยางหมิงถูกลอบสังหารในยามดึกเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

ทั้ง ‘คุณหญิง’ เมืองหลวงแคว้นเจียวฉู่ที่เหลียงส่งหวงตี้ประทับยัง
เกิดจลาจลขึ้นอย่างผิดวิสัย หยางหมิงได้รับคำสั่งจากอ่องห้าให้สืบหา
ให้สืบหาเบาะแสและสาเหตุเป็นการด่วน ซึ่งเป็นความต้องการของหยาง-
หมิงที่จะสืบหาด้วยตนเองอีกด้วย

เมื่อยามอุ⁸ หยางหมิงได้เดินทางกลับบ้านเกิดที่เคยจากมา หลังจากบอกกล่าวกับหลุมศพของมารดา ก็เดินทางผ่านเส้นทางห่างไกลที่ทอดตัวมุ่งตรงสู่หมู่บ้านแห่งเดิม ขณะนี้ดูอุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชพรรณ ชาวบ้านที่เคยคุ้นหน้าตาต่างแก่ชรา เด็กน้อยที่เคยกลั่นแกล้งเติบโตใหญ่และเป็นคนแปลกหน้า ไม่มีใครจดจำเด็กชายตัวน้อยในอดีตได้แม้แต่ผู้เดียว

ฮี้... น่าแปลกเสียจริง ผู้ที่เคยรังเกียจเดียวดันท์เขากลับจดจำเขาไม่ได้ แต่ผู้ที่ถูกกระทำโดยไร้สาเหตุกลับจดจำใบหน้าของคนที่เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี บุรุษหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบในใจเล็กน้อย และพ่นลมเบาๆ ออกมาให้ความรู้สึกผ่านพ้นไปเพียงชั่วครู่

หยางหมิงหยุดซื้ออาหารตรงแผงไม้ริมทางที่ส่งเสียงดังเรียกลูกค้า พ่อค้าผู้คุ้นหน้าหยางหมิงยิ่งนัก จึงสอบถามที่มาที่ไปของเขา

“ข้าเพียงแค่เดินทางผ่านมายังหมู่บ้านนี้เท่านั้นว่าจะไปทำธุระเขาต้านหลังเพื่อทำธุระและจะจากไปโดยไว”

พ่อค้าอาหารเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ เขาหยิบหมั่นโถวให้หยางหมิงทั้งยังแถมเปาจื่อ⁹ ให้อีกหนึ่งลูก

“ข้าแถมให้แล้วกัน เพื่อเจ้าไปแล้วไม่มีโอกาสได้กลับออกมาอีก มีคนปกติที่ไหนจะคิดไปเหยียบหลังภูเขากันบ้าง ลึนคิดแท้ๆ”

“หือ? เพราะเหตุใดกัน เจ้าบอกข้าได้หรือไม่” หยางหมิงไม่เข้าใจนักกับประโยคคลุมเครือที่เขาได้ยิน

“ทำธุระเขาต้านหลังตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อน ได้มีปีศาจหญิงมาย่ำเหยียดพื้นที่ มิมีผู้ใดกล้ากรายเข้าไปได้ มีข่าวลือว่าผู้ที่เข้าไปจะไม่มีวันหวนกลับมาอีก”

หยางหมิงลู่คางพิจารณาก็นึกแปลกใจ ข่าวลือนี้น่าแปลกประหลาด

⁸ ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. ถึง 12.59 น.

⁹ ซาลาเปาลูกใหญ่

เท่าที่คำนวณดูเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่เขาจากมาถึงสิบห้าปีพอดีพอดี หรือจะเป็นมารดาของเขาที่ฟื้นขึ้นมาจากหลุม หากเป็นเช่นนั้นยิ่งไม่ใช่ โลกนี้มีภูตผีปีศาจเสียที่ไหน เขาชอบยิ้มมุมปาก ใครรู้เหลือเกินว่าผู้ใดกันแน่ ที่อาจหาญสร้างเรื่องราวขึ้นมา ยึดพื้นที่ไปเป็นของตนเองได้อย่างแยบยลจริงเชียว เห็นที่เขาจะต้องไปดุด้วยตาตนเองเสียแล้วกระมัง

หนทางเดินผ่านจากตัวหมู่บ้านนั้นไม่ได้ห่างจากภูเขามากนัก ทว่ากลับดูแปลกหูแปลกตามากกว่าครั้งก่อนที่หยางหมิงเคยมา แม้จะเป็นช่วงวสันตฤดู แต่โดยปกติพืชพรรณท้ายหมู่บ้านจะไม่ออกดอกสะพรั่งทั่วสารทิศเช่นนี้ เพราะเป็นพื้นที่แห้งแล้งมากกว่าในหมู่บ้านที่ชุ่มชื้น จึงมีผู้คนอยู่กันแน่นขนัด ทว่าในยามนี้กลับถูกเติมเต็มด้วยบุปผาหลากหลายที่ออกดอกสวยงามทั่วทางเดินยาว พื้นดินที่เคยแห้งแล้งก็กลับชุ่มชื้นโอบอุมหยาดน้ำชุ่มฉ่ำบนสีเขียวของใบหญ้า

แยกข้างหน้าบุรุษหนุ่มยังคงจำได้ทุกอย่างก้าว เพราะเป็นที่อยู่ในยามเด็กของเขาเอง ทว่าบ้านที่เคยมอดไหม้ไปกลับแปลกตาเสียจนชวนตกตะลึง กลายเป็นแถววิลล่าขนาดกว้างกับถูกถักทอขึ้นจนเป็นที่อยู่ไม่เล็กไม่ใหญ่แต่อาศัยได้สะดวกสบาย ทั้งยังแต่งแต้มด้วยบุปผารายาจากด้านบน เขาตะตะฉิวไม้หนาที่ดูอบอุ่น ผู้ใดกันจะช่างสรรค์สร้างเรือนหลังนี้ขึ้นมาสวยงามราวกับใช้เวทมนตร์ หรือจะเป็นมารดาที่ฟื้นขึ้นมาจริงๆ

หยางหมิงรีบมุ่งตรงไปยังหลังภูเขาที่ทอดยาวออกไปอีกไม่ไกลมากนัก เพื่อสำรวจหลุมฝังศพของมารดา เขานั่งคุกเข่าลงหน้าป้ายหลุมศพที่เคยชุดด้วยสองมือเล็กๆ ของตนเอง คล้ายกับมีผู้ดูแลรักษาเป็นอย่างดีเสียจนน่าแปลก ไม่มีไม้สุกร่อน แต่กลับมีแถววิลล่าแน่นหนาจนดูงดงามทั้งพื้นดินยังถูกโปรยไว้ด้วยกลีบโบตั๋นสวย

บุรุษหนุ่มยืนตัวลุกขึ้นเพื่อเดินตรวจสอบโดยรอบ มารดาของเขา น่าจะไม่ได้ลุกขึ้นมาจากหลุมเองแน่แท้ แล้วเจ้าของเรือนหลังใหม่เป็นใครกันเล่า ก่อนที่ความคิดของเขาจะถูกหยุด เท้าของเขาก็ติดประกายไฟขึ้น

หยางหมิงตกใจเรียกคาน้ำสับไฟทันที สายน้ำซัดจากด้านบนลงสู่ด้านล่างถึงทำให้เพลิงดับมอด

อา... เขาคงคาดคะเนผิดทิศทางไปสักหน่อย บุรุษหนุ่มจึงเบี่ยงปอนตั้งแต่ศีรษะจดเท้า

“จี้ เจ้าหนุ่มนี้เป็นผู้ใดกัน ไยจึงอาจหาญเข้ามาที่นี่ ไม่กลัวตายหรืออย่างไร”

เสียงหวานเล็กของสตรีดังมาจากด้านบน หยางหมิงมองตามเสียงไปบนกิ่งไม้สูงที่มีเถาวัลย์เลื้อยเป็นเปลเล็ก นางนั่งจ้องในท่าสบายด้วยสายตาไม่สบอารมณ์

ชายหนุ่มตะลึงงันกับใบหน้าเนียนและดวงตากกลมโตคู่ นั้นราวกับต้องมนตร์

“เหตุใดข้าจึงคุ้นหน้าเจ้ายิ่งนัก เจ้าเป็นใครกันเจ้าหนุ่มน้อย”

แม้ชายหนุ่มจะไม่เชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ แต่เห็นที่เขาจะต้องเชื่อเรื่องเทพบนสวรรค์แล้วกระมัง ในเมื่อดวงตากกลมโตคล้ายท้องฟ้ายามราตรี คู่หนึ่งที่ทอดมองมา ประหนึ่งใบหน้าเมื่อสิบห้าปีก่อนอย่างชัดแจ้งไม่มีผิดเพี้ยน อย่างกับห้วงเวลาของนางไม่ใช่เวลาเดียวกับเขา สตรีที่อยู่บนยอดไม้สูงกระโดดลงมาประจันหน้าจนทำให้ลมหายใจเขาขาดช่วง

“ข้าถามว่าเจ้าเป็นใคร ได้ยินหรือไม่หนุ่มน้อย”

น้ำเสียงคล้ายจะดุดันขึ้น หยางหมิงที่เพิ่งได้สติก็มึนศีรษะต่ำลงนิดพร้อมโปรยยิ้ม

“ข้าเป็นเพียงคนพเนจรที่ผ่านทางมา ไม่ทราบว่ามีผู้อยู่อศัย โปรดให้อภัยด้วยท่านปีศาจหญิงม่าย”

“ปะ...ปีศาจหญิงม่าย! เจ้าอนตายหรืออย่างไรกัน เห็นเทพเสินจุน-ต้าเหวินอย่างข้าเป็นปีศาจไปได้อย่างไร!” เทพสตรีขยี้เท้าระงับโทสะไม่ให้พลาดพลั้งลงมือกับมนุษย์ธรรมดา หรือว่าจะลงมือบ้างสักครั้งดี ดูแล้วเจ้าบุรุษหนุ่มนี้มีวิชาอยู่บ้าง เพียงแค่ระบายอารมณ์คงไม่ถึงตายกระมัง!

บุรุษหนุ่มกลืนหัวเราะในลำคอเมื่อเห็นดวงหน้าสวยมองอย่างมาดร้าย นางช่างอารมณ์ร้อนเสียจนน่าเข้าหาอย่างยิ่งนัก

“ข้าเพียงแต่ได้ยินชาวบ้านบอกกล่าว ไม่คิดว่าจะเป็นจริงตามคำกล่าวนั้น ท่านเทพสูงส่งเช่นนี้คงไม่ถือโทษข้าหน่อย”

“เฮอะ! สถานที่นี้เป็นสถานที่ของข้า เจ้าจงออกไปโดยเร็ว” เทพสตรีทอดอกข่มอารมณ์เกรี้ยวกราด ก่อนยื่นหน้าเข้าไปใกล้

หยางหมิงได้กลิ่นฉุนก็รู้สึกได้ทันที กลิ่นขมปนหอมฉุนของสุราเลิศรสที่ไม่ได้ลิ้มรสบ่อยนัก บุรุษหนุ่มล้วงมือลงในย่ามเล็กคาดเอว หยิบก้อนแป้งหนึ่งสุกนุ่มนึ่งออกมายื่นให้สตรีตรงหน้า

“หากมีสุราชั้นดีย่อมต้องคู่กับกับแก้มเลิศรส ข้าเต็มใจปันให้ท่าน ท่านสามารถให้ที่พักพิงแก่ข้าชั่วคราวได้หรือไม่ ข้าไม่มีที่ไป”

“นั่นมันคือสิ่งใดกัน เจ้าก้อนแป้งที่ดูนุ่มนึ่งกลมกลิ้งนี้”

“เรียนเสนาจุณต้าเหริน ก้อนแป้งนี้คือเปาจื่อขอรับ ด้านนอกนุ่มนึ่ง ด้านในจะเป็นไส้หมูที่ถูกปรุงรสมาอย่างดี ยามนี้กำลังอุ่น รสชาติอร่อยยิ่งนัก”

เสียนสาวตั้งใจยื่นมือไปหยิบ หยางหมิงดึงกลับแล้วยกสูงขึ้นเพื่อขอคำตอบจากนาง นางทำหน้าหงิกงำใจยินยอมให้โดยดีเมื่อเห็นว่าบุรุษหนุ่มไม่ใช่คนชั่วช้า

“ข้าฮวาจูเยว่ เจ้าจะอยู่ที่นี้นานสักเท่าใดกัน เจ้ามีชื่อเสียงเรียงนามใด” เสินจุณต้าเหรินฉีกก้อนเปาจื่อเป็นสองส่วน แบ่งให้หยางหมิงครึ่งหนึ่ง พลังก่อกินอีกครั้งหนึ่ง นางทำสีหน้าพอใจกับรสชาติ “เจ้านี้รสชาติดีมากเลย โลกมนุษย์มีอาหารอันโอชะขนาดนี้อยู่ด้วยหรือนี่ ทำไมข้าไม่เคยลิ้มรสกันนะ”

“ข้ามีนามว่าหยางหมิงขอรับ หากท่านโปรดปราน ข้าสามารถนำมาให้ท่านได้ทุกวัน ทดแทนที่ท่านยินยอมให้ข้าพักอาศัยในป่าแห่งนี้เพียงเวลาไม่นาน”

“หยางหมิง...อือ หยางหมิง หยางหมิง... เหตุใดนามของเจ้าจึงคุ้นหูข้ายิ่งนัก เราเคยพบเจอกันมาก่อนหรือไม่” นางมองแล้วมองอีกทั้งซ้ายทั้งขวา “ไม่หุ่อกกระมัง ข้าไม่รู้จักมมนุษย์นี้เน้า เจ้ามาร่วมดื่มกับข้าสักหน่อยสิ”

ว่าแล้วเสินจุนต้าเหรินก็วาดมือออกเป็นวงกว้าง เถววัลย์ไม่เลื้อยถูกถักทออย่างรวดเร็ว ก่อนจะเป็นชุดโต๊ะเก้าอี้ท่ามกลางสวนบุปผาที่กำลังพราวโปรยใต้ท้องฟ้าแจ่มใส

หยางหมิงยิ้มกริ่มแล้วนั่งลงแต่โดยดี ช่างน่ายินดีนักที่เข้าได้พบกับนางอีกครั้งหลังจากผ่านไปนานถึงสิบห้าปี แม้จะน่าใจหายที่นางไม่แม้แต่จะจำเขาได้ แต่หยางหมิงก็เข้าใจ ในยามนั้นเขาเป็นเพียงเด็กตัวเล็กไม่น่าประทับใจที่ยังต้องพึ่งพานางในการฝั่ร่ามารดา นางจดจำเขาไม่ได้อาจจะเป็นการดีเสียกว่า จะได้ไม่อับอายจนเกินไปนัก

“ท่านใช้ชีวิตอยู่มาได้อย่างไร ไม่รู้จักกระทั่งเป่าจ้ออาหารพื้นเมือง” หยางหมิงยกคิ้วยิ้มอย่างประหลาดใจ

“ข้าคือช่างเส้นเทพผู้สูงศักดิ์ที่สุด ประมุขแห่งดินแดนบุปผาสวรรค์ ไม่จำเป็นต้องดื่มกินเช่นมนุษย์ ข้าจะกินเฉพาะของที่ข้าโปรดปราน แต่สวรรค์ไม่มีอาหารที่ข้าโปรดปรานเอาเสียเลย สุราของดินแดนมนุษย์หอมหวานยิ่งนัก กับเกล้มชั้นดีก็ช่างเลิศรส ไหนๆ เจ้ามีสิ่งใดให้ข้าอีก”

“อา... ข้ามีกับเกล้ม แต่ข้าไม่มีภาชนะ” หยางหมิงยกผ้าที่บรรจุเนื้อแห้งสำหรับการเดินทางให้ดู

ฮวาจูเยว่ติดนิ้วเรียกภูตพฤษาตัวเล็กเท่าฝ่ามือออกมา ลอยล่องราวกับดอกโบตั๋นสีชมพูสวย ภูตน้อยรีบกุลีกุจอบินโฉบไป ใช้เวลาเพียงไม่นานก็ได้จานขนาดเล็กมาจากฝั่ร่าร้อนพักอาศัย หยางหมิงแยมั้มพลางเทเนื้อแห้งทั้งหมดลงบนจานเพื่อปรนนิบัติเทพสตรี ดูเหมือนเขาจะต้องเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อซื้อเนื้อสำหรับเดินทางใหม่เสียแล้ว

“กินได้มากมายเช่นนี้เป็นความสามารถพิเศษของเทพเซียนด้วยใช่

หรือไม่”

“ไม่ นี่เป็นความสามารถของข้าเอง”

“โยท่านจึงมาอยู่ในพื้นที่ร้างเช่นนี้ ท่านไม่กลับดินแดนสวรรค์หรือ”

“ดูเหมือนเทียนจวินจะกลั่นแกล้งข้ากระมัง ทางเดินสวรรค์ปิดอยู่ อีกไม่นานก็คงเปิด แต่ข้าก็ยังสนุกสนานในดินแดนมนุษย์อยู่ พริบตาเดียวของสวรรค์ก็เป็นเวลาหลายปีของภพมนุษย์ ข้าเพียงอยู่แค่พริบตาเดียวเท่านั้น”

หยางหมิงโล่งใจที่นางยังคงไม่มีท่าทีอยากจะจากไปเท่าใดนัก แต่ตัวเขาเองกลับต้องรีบเดินทางต่อในเวลาอีกไม่นาน เขาครุ่นคิดเช่นนั้นว่า จะต้องทำอย่างไรดี หยางหมิงปิติเหลือเกินที่ได้พานพบใบหน้างดงามนี้อีกครา แม้ภารกิจสำคัญนั้นต้องมาก่อน ทว่าอย่างไรบุญคุณก็ต้องทดแทน อย่างน้อยก็จนกว่านางจะถึงคราวต้องกลับไปยังดินแดนเดิมของนาง

สาม มารกัถกร้อนใจ

“โยท่านจึงพาข้ามาในเรือนของท่านกัน ท่านจะให้ข้าพักด้านในร่วมกับท่านเช่นนั้นหรือ”

หยางหมิงเดินตามฮวาจูเยว่เข้ามาในบ้านหลังเดิมที่เขาพนันมาถึงทุกคืนวัน ทว่าอาจารย์ของเขาไม่เคยยินยอมให้เขากลับมาครั้งยังเป็นเด็ก เขาเฝ้ามองทั่วบริเวณซึ่งถูกประดับตกแต่งด้วยไม้และบุปผาดูสวยงามกว่าในความทรงจำเขามากนัก... ช่างดูอบอุ่น

“อา... ข้าลืมไปเสียสนิท มนุษย์ถือเรื่องการอยู่ร่วมกันใช้หรือไม่ เจ้าไม่ต้องกังวล เช่นนั้นข้าจะนอนด้านนอกเอง หนุ่มน้อยเช่นเจ้าอยู่ด้านในเถิด”

มาถึงประโยคที่เสียนจุนต้าเหรินกล่าวออกมาได้อย่างไม่กลัวบุรุษจะละอายแก่ใจ หยางหมิงกะพริบตาอย่างงุนงงก่อนจะหัวเราะเบาๆ

“ท่านเป็นเจ้าของบ้าน ท่านอยู่ด้านในเถิด บุรุษโตเต็มวัยอย่างข้าอยู่ด้านนอกได้” เขาเน้นย้ำว่าตนเองไม่ใช่ ‘หนุ่มน้อย’ อีกต่อไป

“เจ้าวางใจเถิด ข้าไม่เคยอยู่เรือนหลังนี้ ข้าเพียงแต่ดูแลให้สหายน้อยผู้หนึ่งที่เคยพบหน้า ข้าภาวนาหากเด็กน้อยผู้นั้นเติบโตใหญ่เป็นบุรุษจะได้รับ

เรือนบุปผาหลังนี้คืน เด็กผู้นั้นน่าสนใจยิ่งนัก ข้ารวันที่เขาจะกลับมาเพื่อที่ข้าจะได้หมดห่วงและจากไป ส่วนตัวข้านี้มักพักพิงตามกิ่งไม้ในป่าแห่งนี้ ในเมื่อข้าคือประมุขบุปผา ข้าย่อมต้องอยู่กับมวลหมู่ไม้นานาพรรณ ซึ่งเป็นดังลูกๆ ของข้า เจ้าคิดเช่นนั้นหรือไม่”

ฮวงจุเยวไม่คาดคั้น แต่ให้หยางหมิงจำนต่อคำถามของตนแทนเสียนี้ หยางหมิงไม่สามารถคัดค้านได้อีกต่อไป เขาแยมยิ้มพลางไหวไหล่ ยินยอมนางโดยง่าย

“ตามแต่เส้นจันต้ำเหรินต้องการเถิด”

หยางหมิงมองนางก็ทวนนึกถึงคำคั้นหนาวเหน็บที่หิมะโปรยปราย เนื้อตัวสั่นเทาจากความหนาวเหน็บ เขาจดจำความเย็นเฉียบของร่างไร้วิญญาณบนแผ่นหลังเล็กๆ ของตนได้เป็นอย่างดี เป็นคำคั้นที่เขาได้พบกับนางในคราแรก เขาหวาดกลัวและระแวงระวังดวงหน้าสวยามันนั้น ทว่าเปลวไฟที่ละลายพื้นหิมะให้เขานั่นกลับทำให้อบอุ่นใจและตราตรึง เป็นความซาบซึ้งเดียวที่เขาเคยสัมผัส

เขาไม่คาดคิดว่านางจะยังคงอยู่เพื่อรอวันส่งมอบบ้านหลังนี้คืนแก่เขไปอีกครา นางช่างงดงาม ซื่อตรง และบริสุทธิ์เหลือเกิน เช่นนั้นแล้วหากหยางหมิงบอกความจริง นางจะมอบเรือนแห่งนี้คืนและออกไปจากที่นี่เลยหรือไม่ เขาซึ่งใจแล้วก็ตัดสินใจเก็บงำไว้ไม่เอื้อนเอ่ยออกไปเสียดีกว่า

แสงอาทิตย์สาดส่องให้ไอร้อนผ่านถึงพื้นที่ทางเดินหมู่บ้านข้างเคียง ระหว่างหนทางที่ต้องใช้ออกสู่เมืองคุนหมิงเป็นหมู่บ้านที่มีขนาดใหญ่และครึกครื้นมาก แม้ในยามโห่¹⁰ เช่นนี้ก็ยังมิมีผู้คนพลุกพล่าน แผงค้าสองข้างทางยังคงเต็มไปด้วยชาวบ้าน หยางหมิงที่ออกมาหาข่าวและซื้อเนื้อเข้าไปทำอาหารก็สะดุดตากับขนมน้ำตาลปั้นขึ้นรูป หากฮวงจุเยวได้ลิ้มรส

¹⁰ ช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. ถึง 18.59 น.

เจ้าน้ำตาลหวานนี้ นางคงจะชอบใจนาดู คิดได้ดังนั้นบุรุษหนุ่มก็จ่ายค่าน้ำตาลบันโดยคาดหวังถึงสีหน้าเบิกบานของนาง

ไม่ทันที่หยางหมิงจะได้เดินออกไปพ้นแผงดี ร่างของเขาก็ถูกชนเข้าอย่างจัง แม้จะทรงตัวได้และไม่ได้รับบาดเจ็บ ทว่าน้ำตาลบันกลับตกแตกละเอียดเสียแล้ว ผู้กระทำการวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็วไร้ร่องรอย ก่อนเกิดเสียงกรีดร้องดังสนั่นทางที่ผู้หลบหนีวิ่งไป หยางหมิงรีบวิ่งตรงไปยังต้นเสียงทันที ก็เห็นชาวบ้านมุงดูร้านทอดผ้า

ยายแก่นั่งบนพื้นหน้าร้าน ซี่เข้าไปด้านในอย่างเงอะงะพลางเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

หยางหมิงเงยหน้ามองด้วยสีหน้าเครียด ภาพด้านหน้าช่างแปลกประหลาด ร่างของตาเฒ่าที่ถูกแขวนตรึงไว้บนเชือกดูเหี่ยวแห้งเหลือเพียงหนังติดกระดูก คล้ายกับถูกบางอย่างสูบเลือดออกไปจนหมด รวากับมิใช่ฝีมือมนุษย์ ทั้งยังมีกลิ่นบูดผาสุกโชยมาทั่วร่างให้เยาะเย้ยจนเต็มพื้นไม้ในร้าน

มีเวลาให้ผู้คนส่งเสียงโหวกเหวกได้ไม่นานนัก คนของทางการก็มาถึงอย่างรวดเร็ว ทหารประจำเขตได้นำร่างตาเฒ่าที่สิ้นลมหายใจลงมาจากชื่อเพื่อตรวจสอบ ไร้ร่องรอยการต่อสู้ มีเพียงปริศนาของความตายที่น่าคลั่งแคลงใจยิ่งนัก ก่อนที่ร่างจะถูกส่งไปชั้นสุตรยังศาลเพื่อสืบสวนคดีต่อ

เมื่อเรื่องจบลง หยางหมิงวางใจแล้วจึงเดินกลับไปซื้อขนมน้ำตาลบันให้ฮวากูเยว่ และเดินทางกลับเข้าไปในป่าอีกครั้ง

บางจังหวะที่ก้าวเดินราวกับหยางหมิงตกอยู่ในภวังค์ สัมผัสไปชั่วขณะว่าตนกำลังอยู่แห่งหนใด เมื่อนึกออกก็เดินย่ำเท้าอีกครั้ง ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งเคอ์ก็ถึงริมลำธารอีกเสียแล้ว ครั้นกว่าจะเข้าถึงตัวปากก็จวนเจียนจะถึงยามห้า¹¹ ทำเอาผู้รอกับเกล็ดเลิศจรทำหน้ายบยู่ นางคอยอาหารอัน

¹¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 21.00 น. ถึง 22.59 น.

โอชะมาถึงสามชั่วยาม กระทั่งสุราหมดไปหลายไห

“ช่วงนี้ข้าและเลื่อนหาทางกลับไม่ค่อยถูก ข้าขอภัยที่มาช้า อย่างงอนข้าให้มากนั้ก”

“ข้ารอเจ้าตั้งสามชั่วยาม แล้วไครงอนเจ้ากัน! ข้าเพียงแค่นี้ไม่พอใจเจ้าให้เสนจุนต่ำทรนอย่างข้านั่งรอเจ้านานขนาดนี้ได้อย่างไร”

“ขออภัย ข้าน้อยลำนึกผิดแล้วท่านช่างเสน ให้ข้าน้อยแก้ตัวด้วยอาหารอันโอชะมื้อนี้เถิด” หยางหมิงแย้มยิ้มพร้อมยกถุงผ้าใส่สัตว์ตฤติบทำอาหารขึ้นมา

ฮวาจฺยเว่ทำหน้ามึนไม่ตอบรับ ทำเพียงยกจอกสุราขึ้นดื่ม บุรุษหยิบน้ำตาลปั้นส่งให้นางที่เหลือบมองอย่างสนใจ ก่อนนำสัตว์ตฤติบที่ตระเตรียมมาเดินกลับเข้าไปในตัวเรือนบุปผา โชคดีนักที่ภาษะทำอาหารเมื่อครั้งยังเด็กยังอยู่ครบถ้วน แม้จะเก่าโหมไปบ้างแต่ก็ยังใช้งานได้ดี บุรุษหนุ่มใช้คาถาจุดไฟที่เตาถ่าน ตั้งกระทะและหม้อเพื่อใส่สัตว์ตฤติบ เขาโยนเนื้อหมูที่หั่นลงในหม้อแล้วปิดฝา ก่อนหันไปจัดการเตรียมสัตว์ตฤติบสำหรับกระทะที่อยู่ด้านข้าง

หยางหมิงใช้คาถาควบคุมระดับไฟ รอจนน้ำมันในกระทะเดือด ก็นำกุ้งที่ปอกเปลือกแล้วและดองไว้ในกระบอกน้ำชาตั้งแต่ในตัวเมืองออกมาใส่กระทะ ทำให้กลิ่นของกุ้งอบวอลเคล้ากับความหอมของชา ก่อนจะโรยด้วยเกลือและสมุนไพร เพิ่มพริกไทยให้เผ็ดร้อน กลิ่นหอมละมุนอ้อยอิ่งไปถึงสตรีที่อยู่ด้านนอก ทำให้นางเกิดความอยากอาหาร

บุรุษหนุ่มหันกลับมาสนใจมองขึ้นหมุดุ่นในหม้ออีกครั้ง เขาเพิ่มแรงดันอากาศเข้าไปด้านในเพื่อเร่งเวลาให้เร็วขึ้น เขาตักสัตว์ตฤติบในกระทะขึ้นไปพักด้านข้าง ก่อนนำขึ้นหมุดุ่นเมื่อครู่มาต้มในหม้อขนาดเล็กพร้อมเทน้ำแกงกระดูกหมูลงไปให้ท่วม ก่อนจะรินสุรา ข้าวบด ตามด้วยผงปรุงอาหารและใส่สมุนไพรจนเสร็จสิ้น ไฟในหม้อก็ถูกลดให้ได้อุณหภูมิที่เหมาะสม

เมื่อเปิดฝาหม้อตุ่นออกนั้น กลิ่นหอมตลบของน้ำแกงเคล้ากับกลิ่น

หมุดตัวอย่างดีที่ได้รับรู้ถึงความละมุน อาหารถูกนำใส่ภาชนะก่อนยกออกมาด้านนอก วางลงตรงหน้าเสื่อจนต่ำเหินที่ยังคงแสงเงาเมืมนอกสนใจ ทว่านางยังคงมองอาหารตาปริบๆ หยางหมิงลอบสังเกตท่าทางของนางก็แย้มยิ้ม

“เชิญเถิด ท่านรอนานแล้ว”

ฮวงจูเยว่ไม่รีรออีก ใช้ตะเกียบในมือคีบอาหารอันโอชะชิ้นมาลิ้มรสทันที นางทำตาโตมากขึ้นพลางพยักหน้าหงิกๆ อย่างพอกพอกใจเป็นการใหญ่

“หยางหมิง เจ้าเป็นพ่อครัวมาก่อนเช่นนั้นหรือ?”

“หาใช่ไม่เสียนจุนต่ำเหิน ข้ามิใช่พ่อครัว” บุรุษใบหน้าคมคายวางช้อนคอกลงบนโต๊ะ นั่งเฝ้าคางชมท่าทางการกินอย่างเอร็ดอร่อยของสตรีตรงหน้า

“เหตุใดเจ้าจึงทำอาหารได้เลิศรสนักเล่า เจ้าสอนข้าบ้างสิ”

“หากท่านต้องการกินเมื่อใด ข้าทำให้ท่านได้ตลอด แล้วไยท่านต้องลงมือฝึกฝนด้วย” หยางหมิงยกคิ้วพลางยิ้มกริ่มกริ่ม

“จี้ เอ่ยราวกับจะอยู่ปรุงอาหารให้ข้าได้ทั้งชีวิตเช่นนั้นละ เจ้าหวังวิชามากกว่ากระมัง” เทพสตรีบ่นอุบ “นั่นจากนี้ไปจนกว่าเจ้าจะออกเดินทาง เจ้าคือพ่อครัวส่วนตัวของข้าเพียงผู้เดียว!”

“ทราบแล้วขอรับ หึๆ”

ครั้นเข้าสู่ราตรีกาล ความมืดก็เข้าบดบัง บุหลันเคลื่อนคล้อยขึ้น
ทอแสงกระจ่างราวกับผ้าแพรผืนบาง หยางหมิงเข้านอนก่อนยามโฉวเพียงเล็กน้อย ความอืดอืดโอบรัดรอบตัว เงามดำประหลาดโผล่คืบคลานออกมา จากริมฝีปากบุรุษก่อนจะเข้าครอบคลุมนั่วร่าง

บุรุษหนุ่มราวกับจมลงในความมืดมืดไร้ที่สิ้นสุดของวังวน มองเห็นมารดาที่หมดลมหายใจไปแล้วยืนมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่า ร่างพอมืด

นั้นค้อมตัวเข้ามาใกล้เอียงคอซ้ายขวาซ้ำๆ มือเย็นเหนียวประคองใบหน้าบุรุษ ที่กลับกลายเป็นเด็กอีกครั้ง เขาหายใจติดขัด หัวใจเต้นแรง เม็ดเหงื่อผุดพรายทั่วใบหน้าคม

เส้นจันท้าเหรินที่พำนกอยู่เ็นเปลเภาวัลย์บนยอดไม้ลืมตาขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อสัมผัสพลังงานประหลาดได้ คล้ายกับพลังมารที่เคยคุ้นเมื่อสามพันปีก่อนมิผิดเพี้ยน นางกระโดดลงมาจากยอดไม้สูงทันที ดึดตัวไปย้งเรือนบุพผา เปิดประตูเข้าไปอย่างรวดเร็ว เส้นจันท้าเหรินผะเมื่อเห็นเงาดำโอบรัดร่างของบุรุษจนแทบจะกลืนกินเป็นส่วนเดียวกันเสียแล้ว

“เ็นไปไม่ได้ มารนี้มาได้ย้งไรกัน”

ฮวจุยเว่ยร่ายพลังเทพจากทั้งสองฝ่ามือใส่เงาทะมึน เงาทะมึนสิดำลั่น ไหวลั่นกำล้ง มันพุ่งตัวออกจากหยางหมิงตรงไปย้งทางออก ฮวจุยเว่ยใช้มือเพียงข้างเดียวคว้าไว้ได้ทัน

“ใครใช้ให้มารชั้นต่ำอย่างเจ้าแตะต้องพ่อครัวของข้า!”

ฮวจุยเว่ยแผดเผาเงาดำจนสลายไปกลางอากาศ ก่อนจะรีบสาวเท้าเข้าไปใกล้บุรุษที่ยังหลับไหลอยู่บนเตียง นางใช้มือเล็กตบเบาๆ เพื่อเรียกสติ

“หยางหมิง ตื่นสิหยางหมิง”

บุรุษหนุ่มลืมตาโพลงพร้อมหายใจหอบถี่ ระแวงระวังหันซ้ายแลขวา ไม่มีมารดาของเขายู่ที่นี่ เหตุใดกันเขาจึงฝันถึงมารดาขึ้นมา หรือเพราะเขากลับมาย้งที่แห่งนี้ มารดารอเขายู่หรืออย้งไร หยางหมิงตกอยู่ในห้วงความคิด มิได้สนอกสนใจสตรีตรงหน้าแม้แต่น้อย

ฮวจุยเว่ยเข้าใจได้ไม่ยาก ผู้ที่ถูกมารกัศกร่อนจะพบเจอกับฝันร้ายที่มเเทงใจ หยางหมิงจึงดูไร้สติเพราะย้งลับนสน นางใช้สองมืออุ้บประคองใบหน้าเขาให้เงยขึ้นมองตา

“เจ้าออกมาจากฝันร้ายแล้วหยางหมิง ลัังใดที่เจ้าเห็นเมื่อครู่เ็นเพียงแค่ความฝันจากจิตมารเท่านั้น วางใจเถิด”

หยางหมิงได้สติก็ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ฮวาจูเยวี่ใช้นิ้วชี้ขึ้นนางแตะ
ริมฝีปากบุรุษ

“ข้าจะดึงเศษเสี้ยวกัตร้อนที่ยังหลงเหลืออยู่ออก”

เพียงนิ้วเรียวยาวของนางสะบัด ควันจางสีดาก็ล่องลอยออกจากปาก
บุรุษผู้นั่งอยู่บนเตียง เขาจ้องมองกลุ่มควันเล็กๆ นั้นสลายไปอย่าง
ประหลาดใจ

“เจ้าไปทำอะไรมากันแน่หนูน้อย โยจึงพกพาของเช่นนี้กลับมาด้วย”

“ข้าเพียงแค่ซื้อของในเมือง... อ้อ มีเรื่องแปลกประหลาดที่ข้าได้พบ
เจอ เหตุฆาตกรรมในร้านทอผ้าที่ตลาด”

บุรุษหน้าคมคายที่ใบหน้ายังซีดเซียวเล่าถึงเหตุการณ์ที่พบเจอให้
ฮวาจูเยวี่รับรู้ นางครุ่นคิดด้วยสีหน้าคร่ำครึเครียด คล้ายกับว่าเหตุการณ์
ฆาตกรรมนั้นมีใช้ฝีมือมนุษย์ แต่เหตุใดเล่ามารจึงลงมาที่ภพมนุษย์ได้ หรือ
จะไม่ใช้ฝีมือมาร แล้วจะเป็นสิ่งใดไปได้อีก ดูเหมือนยามเช้านางต้องออก
ไปตระเวนเสียหน่อย

“หากมารกัตร้อนใจเป็นเวลานาน คนผู้นั้นจะเลอะเลือนเห็นภาพ
หลอนจนกว่าจะปลิดชีวิตตนเอง และกายเนื้อจะถูกสูบพลังออกจนแห้งกรัง
ไม่มีผู้ใดรอดพ้นจากมารได้”

“แต่ถ้าข้าไปถึงไวกว่านั้นเพียงสักนิด ถ้าร้านทอผ้าก็อาจจะ...”
เขาขบฟันแน่น แววตาแฝงไปด้วยความเสียใจ

ฮวาจูเยวี่มองเขาก็ถอนหายใจเบาๆ บุรุษผู้นี้ยามปกติก็ดูที่เล่นที่จริง
ทั่วกลับมีจิตใจที่เมตตายิ่งนัก

“วันนี้เจ้าพักผ่อนเถิด รุ่งเช้าเราจะไปตลาดด้วยกัน หากเป็นฝีมือมาร
ข้าต้องกำจัดมันก่อนจะปั่นป่วนไปมากกว่านี้”

หลังฮวาจูเยวี่ออกจากเรือนบุปผาไป หยางหมิงก็ไม่อาจข่มตาหลับ
หวนคิดถึงภาพในแว้งค์ที่ได้พบเจอ บุรุษหนุ่มยังไม่แน่ใจว่าภาพที่เขาเห็น
เป็นเพียงภาพหลอนจากมาร หรือภาพความจริงของมารดาที่ยังรอคอยเขา

กลับมาทันแน่

แม้เขาจะไม่เชื่อเรื่องผีสาร แต่เมื่อได้เวลานี้ก็เกิดหวั่นไหว หากเทพเซียนมีจริง ผีสารก็คงมีจริงกระมัง แล้วมารดาของเขาจะเป็นอย่างไรบ้าง จิตวิญญาณยังคงอยู่รอคอยเขาหรือจากไปแล้ว มารดาของเขาจะเปล่าเปลี่ยนระทมใจหรือไม่

เมื่อรุ่งอรุณ แสงยามเช้าส่องลอดช่องหน้าต่างเข้ามาภายใน หยางหมิงแต่งกายเรียบร้อยพร้อมออกเดินทางเข้าเมืองอีครา ทว่าเทพสตรีกลับไม่อยู่ที่ชายป่า เขาเดินตามหาทั่วทุกซอก ทั้งบนเปล ดินเขาฝั่งสุสาน และโต๊ะม้านั่งสำหรับกินอาหาร หรือเทพเสินจุนต้าเหรินจะลอบออกไปก่อน แล้วเหตุใดนางจึงไม่รอเขาเสียเล่า ในเมื่อนางกล่าวว่าจะออกไปพร้อมกันในยามเช้า

หยางหมิงรีบติดตามเข้าไปในเมืองทันที เมื่อถึงตัวเมืองหยางหมิงก็เดินตระเวนตามหานางแต่มีพบร่องรอย นางหายตัวไปไหนกันแน่ หรือนางจะกลับดินแดนสวรรค์ไปเสียแล้ว เป็นไปไม่ได้... นางยังไม่มีทำหัตถ์ต้องการจากไป หยางหมิงยังคงตามหานางกระทั่งซอกซอยเล็กแคบ เดินไล่ถามตามร้านค้า จากความประหลาดใจกลายเป็นความกังวล นางจะจากไปโดยไม่รู้ลาละเลยหรือ

หยางหมิงใช้เวลาในการเดินตามหานางตลอดวันกระทั่งยามโห่แว่ จับพลันเขาก็ได้ยินเสียงอีกทีที่ตรงปลายทางออกในซอยแคบ เขารีบวิ่งตรงไปทันที เป็นเพียงแมวดำตัวใหญ่สองตัวที่กำลังไล่กัดกัน บุรุษหนุ่มทอดถอนใจ

หยางหมิงเดินทางกลับเรือนบุปผาอีครา ก็พบนางนั่งร่ำสุราอยู่ที่ ม้านั่ง เขาใจชื้นขึ้นทันที จึงรีบวิ่งเข้าไปหานาง

“ท่านหายไ้ไหนมาทันแน่ ข้าตามหาท่านทั้งวัน”

“เจ้านั้นแหละหายไปไหนมากันแน่ ข้ารอเจ้าทั้งวันจนตะวันตกดินไปแล้ว”

“ข้าออกมาวิ่งสางหาท่านไม่เจอ คิดว่าท่านไปในเมืองไม่รอข้า” หยางหมิงเอ่ยอย่างกังวลด้วยสีหน้าคร่ำครีดยด หัวคิ้วขมวดเกือบติดกัน

“ข้าจะไปก่อนได้อย่างไร เจ้าไปหมู่บ้านไหน ข้ายังไม่รู้ชัดแจ้ง เจ้าคิดว่าข้ามองตาเจ้าแล้วรู้อะไรได้หรืออย่างไร” เทพเสินจุนต้าเหรินเอ่ยเชือดเฉือนเมื่อสบสายตาก็จริงจึงไม่ลดทอนของบุรุษก็ต้องยอมหยุดปาก

“ก็ได้ๆ ข้าแค่ไปอาละวาดทางกลับสวรรค์มา พอดีข้าต้องพาเจ้าภูตตันหญ้าน้อยเลี้ยวเพยมาด้วย เลี้ยวเพยมีความสามารถในการชะล้างไอมารได้”

“ข้าคิดว่าท่านจะไม่กลับมาเสียแล้ว” ตาคมของบุรุษห่อแววอาลัยนิดๆ

เขาช่างดูประหลาดนัก เหตุใดบุรุษผู้นี้จึงต้องไยดีที่นางจะอยู่หรือไปด้วย เพียงพบเจอกันแค่ช่วงเวลาเดียวเท่านั้น หรือปกตินุญช้ก็เป็นเช่นนั้น

“หากข้าหมดความสนใจในภพมนุษย์ ข้าก็ต้องกลับไป ที่นี้มีใช้ที่อยู่ของข้า และถ้าเจ้าทำภารกิจเสร็จสิ้น เจ้าเองก็ต้องจากไป เจ้าลืมไปแล้วหรือการพบพานและจากลาย่อมเป็นเรื่องปกติ พรึบตาเดียวที่ได้พบเจอก็ถือว่ามิวสานต่อกัน”

“ข้านับว่ามีวสานแล้ว” หยางหมิงลอบยิ้ม น้ำเสียงของเขาละมุนละไมยิ่งขึ้น

เพียงแค่คาดคิดว่านางจะจากไป เขาก็กระวนกระวายเช่นนั้น รู้ลึก구บโหวงในใจ ในเมื่อเขายังมิได้ทดแทนคุณใดๆ เขาจะอย่างไรให้นางอยู่กับเขาได้บ้าง นางคงมิยอมออกจากป่านี้และร่วมเดินทางกับเขาเป็นแน่ หยางหมิงกังวลใจ

“แล้วเลี้ยวเพยเล่าอยู่ไหนใด” หยางหมิงมองไปรอบๆ

ฮวงจุ้ยที่ขึ้นด้านบนยอดไม้ ในเปลของนางมีเด็กน้อยอายุอาบนาน
ราวๆ ห้าขวบนอนหลับใหลอย่างสบายใจ หยางหมิงเบิกตาโต

“ท่านให้เด็กเล็กนอนที่สูงอันตรายเช่นนั้นได้อย่างไร! รีบเอาเขาลง
มาเถิด”

“เด็กเล็ก? เสี่ยวเฟยอายุมากกว่าเจ้าเสี่ยวอีกหนุ่มน้อย เพียงแค่นี้ยังไม่
เติบโตเป็นภูตเต็มวัย เสี่ยวเฟยเป็นภูตต้นหญ้า ขึ้นชอบสถานที่ที่ต้องลม
เขาไม่ตกลงมาหรอก เจ้าอย่าได้ห่วง”

หยางหมิงฟังดังนั้นก็เบาใจลง ทว่าก็ยังกังวลด้วยรูปลักษณ์เล็กจิ๋ว
นั้น

“เสี่ยวเฟยมีอายุเท่าไรหรือ แล้วท่านเล่า”

“เสี่ยวเฟยหนึ่งพันแปดร้อยปี ตัวข้าหนึ่งหมื่นห้าร้อยปี”

แล้วอย่างไรดีเล่า เขาต้องเรียกขานภูตตัวน้อยว่าพี่เฟยหรือไม่... ดู
อย่างไรก็ไม่เหมาะ หากจะเรียกพี่เฟย เขาคงต้องเรียกฮวงจุ้ยว่าท่านยาย
ด้วยกระมัง ช่างเถิด เล็กคิโตอะไรประหลาดจะดีกว่า

**รุ่งสางครานี้หยางหมิงมียอมพลาดโอกาส เขาสืบตามขึ้นตั้งแต่ยาม
เหม่า¹² เพื่อแต่งกายออกมานั่งรอตะวันตกดินที่โต๊ะสุราของนาง คอยเฝ้าดูทั้ง
คู่ที่อยู่บนยอดสูงไม่ให้พลาดสายตา กระทั่งนางตื่นขึ้นและลงมาที่โต๊ะม้านั่ง
ก็แปลกใจ**

“โยเจ้าเตรียมตัวเสร็จตั้งแต่ตะวันตกดินยังไม่เจิดฉายขึ้นบนฟ้า”

“ข้าคงเกรงว่าเส้นจันต๋าเหรินจะไปโดยไม่บอกไม่กล่าวเช่นเมื่อวาน
กระมัง” หยางหมิงแยมยิ้มกว้างกว่าเดิม

“เจ้าช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก มีใครเคยกล่าวหรือไม่”

“หึๆ แล้วเสี่ยวเฟยเล่า ต้องไปกับเราด้วยหรือไม่ในยามนี้”

¹² ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. ถึง 06.59 น.

“เพยเพยไปกับท่านประมุขด้วยขอรับ”

ยังเอ่ยถามมิทันขาดคำ เด็กน้อยก็ร่อนลงมาจากด้านบน เกาะแน่น
ที่ชายผ้าของฮวาชูเยว่ นางอุ้มร่างเล็กนั้นขึ้นบนแขนทันที หยางหมิงยกตัว
เด็กน้อยให้มาอยู่ในวงแขนแข็งแรงของเขาแทน

เด็กน้อยเสียวเพยที่ยังงัวเงียผล็อยหลับบ่ากว้างของบุรุษหนุ่ม

“เดินทางกันเถิด” หยางหมิงไม่ตอบโต้สายตางุนงงของนาง ก่อนเดิน
นำทางไปในป่าบุปผาเพื่อออกไปยังตัวเมืองด้านนอก